

stalter efter det i Straffeloven af 1866 gældende System.

Dette siger den højtærede Minister i November Maaned, efter at han, som det nu er oplyst, i September Maaned har faaet en indtrængende Indstilling fra Fængselsdirektøren med fuldstændig Plan til Tegningerne. Denne Henstilling har Ministeren altsaa ogsaa lagt i Papirkurven eller i alt Fald stukket tilside, ellers vilde det jo være umuligt at svare et Medlem paa denne Maade og fuldstændig afvise Sagen. Ganske kort efter, at Ministeren har afvist dette Spørgsmaal om Opførelse af en ny Straffeanstalt, se vi i Bladene, at Ministeren er ude omkring for at se paa, hvor han kan faa opført en Straffeanstalt, og nu møder han med et Forslag, som han begrundet ganske paa den Maade, hvorpaa jeg begrundede Nødvendigheden af et Forslag, idet jeg sagde, at det var paatrængende nødvendigt. Nu siger Ministeren, at det er bydende nødvendigt, det er den eneste Forskel. Det forekommer mig, at naar en Minister, som jo har Autoritet særlig i et Spørgsmaal af denne Natur, vil udtale sig her i Tinget overfor Medlemmers Udtalelser, saa kan det være meget rart med denne lette Veltalenhed, den kan være overmaade yndefuld, men her i Tinget sætte vi mest Pris paa Grundighed, og jeg tillader mig at sige, idet jeg gør opmærksom paa dette, at i Retning af Overfladiskhed i Debatten har den højtærede Minister her sat en Rekord. Jeg har undladt at fremsætte denne Udtalelse indtil dette Øjeblik, fordi jeg ikke ved nogen som helst Udtalelse paa tidligere Stadier vilde lægge Sagen nogen som helst Hindring i Vejen. Jeg sætter Sagen over Personen.

Sabroe: De Bemærkninger, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) fremsatte, overraskede ikke mig, men vel mange andre Medlemmer, thi det ærede Medlem er jo en udpræget Tilhænger af Konkurrenceprincippet. Hans Tale konkluderede i, at det frie Konkurrenceprincip har levet sin længste Tid. Han henviste til en Generalforsamling i et her-værende Selskab. Nu kan det jo være ligegyldigt, hvad der udtales ved disse

Generalforsamlinger, det kan i hvert Fald ikke være vejledende for os. Der holdes saa mange Generalforsamlinger mellem Aar og Dag, og jeg tvivler meget om, at den, der har fremsat den paagældende Udtalelse paa Smith, Mygind og Hüttemeiers Generalforsamling, skulde være det Orakel, vi særlig skulde ytte til... (H. Neergaard: Han har mere Forstand paa det end De!) Han har mere Forstand paa det end jeg — ja, det kommer an paa, hvem det er, der har fremsat Udtalelsen. Det ved jeg endnu ikke. Jeg har ikke gjort mig til af nogen særlig Indsigt i, hvorledes man bør lade Byggearbejde udføre. Men jeg hævder, at det er absolut urigtigt at give en enkelt Mand et Arbejde til saa stor Værdi, over en Million, naar vi ikke have flere Oplysninger end de meget sparsomme, som ere tilflydte Udvalget. Det maa sikkert de fleste af Udvalgets Medlemmer, om ikke alle, indrømme. Denne store Sag, stor ikke alene henset til Beløbet, men ogsaa henset til det Formaal, hvortil Beløbet skal anvendes, er ikke alene kommen paa et altfor sent Tidspunkt, men Udvalget har ikke faaet Tid til at undersøge og klarlægge alle de herhen hørende Forhold og har heller ikke faaet alle de Oplysninger, som kunde vejlede det. Jeg er ikke nogen begejstret Tilhænger af Licitationssystemet, men naar det udtrykkelig i de Konditioner, som af Ministeriet ville blive at affatte ved Licitationens Udbydelse, hævdes, at Arbejdet kun kan bortgives til saadanne, som overholde de Priskuranter, som findes indenfor de forskellige Fag, og at Arbejdet skal være af den og den Kvalitet eller Bonitet o. s. v., med andre Ord, naar Statsmagten sikrer sig, at Arbejdet udføres paa forsvarlig Maade, og at de, som udføre Arbejdet, fra de mindste til de øverste, lønnes i Overensstemmelse med Organisationernes Krav, og at virkelig den Mester eller de Arbejdsgivere, som her have indgivet Tilbud, hvis det medfører Tab for dem, tage Skade for Hjemgæld — og jeg gaar selvfølgelig ud fra, — det er i hvert Fald underforstaaet fra vor Side, naar vi ønske offentlig Licitation —, at dette Arbejde kun gives til saadanne Folk, som erklære efter de forelagte Konditioner at ville lønne deres Folk i Henhold til de paa-